

RESSÒ DE LA PARAULA

Entre la sembra i la collita

Al' hora de resar encara no hem après la lliçó que ens donaven els nostres germans israelites de l'Antic Testament.

Ja que la pregària és un tracte d'amistat, allò que la fa veritable i eficaç és «estar en sintonia amb Déu». És a dir, viure l'empatia amb els seus sentiments, la seva lògica, la seva manera de pensar i la seva voluntat. Com aconseguen els israelites aquesta sintonia amb el cor de Déu? En la memòria, recordant la història del propi Poble.

En la història els nostres pares van aprendre això que es deia entre els creients clàssics i es va plasmar en forma de refrany: «Déu estreny, però no ofega.»

Aquest refrany reconeix que el pla de Déu sobre nosaltres pot incloure moments d'obertures. És a dir, que en la seva Providència tenen cabuda les llàgrimes i els laments. I això no ens ha d'escandalitzar, encara que de moment no endevinem el motiu pel qual Déu permet el patiment.

Però sí que és cert que en la seva Providència, hi entren també les rialles i els càntics. El desert del Nègueb a Palestina, com el d'Atacama a Xile i altres, són deserts reals, en els quals amb prou feines hi ha vida. Però alguna vegada, sota els efectes d'una certa humitat, floreixen, oferint un pa-

norama bellíssim. És com les rialles i els càntics de la terra.

«Quan el Senyor renovà la vida de Sió ho crèiem un somni: la boca s'omplí de rialles, la llengua de càntics... Renova la nostra vida, Senyor, com la pluja renova l'estepa del Nègueb.»

La veritat és que, en conèixer de prop el sofriment humà, desitjaríem ardentment cantar aquest salm. La història ens ensenya que Déu pot canviar, amb sorpresa, la sort de tants que pateixen, tant si són responsa-

bles del propi sofriment com si són víctimes d'accions alienes. I això justifica la nostra pregària incessant.

Però aquest salm, resat des de la paraula i la vida de Crist, canta una veritat més profunda. Expressa la lògica, el misteri del cor de Déu. De fet els cristians no podem resar-lo sense que ressonin en el nostre interior les Benaurances.

El salm diu:

«Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, canten d'alegria a la sega.»

Els compassius, els pobres d'esperit, els que pateixen, els que tre-

ballen per la pau, els qui ploren, els perseguits per causa de la justícia, estan sembrant la vida. Amb el ben entès que, com diu sant Pau, qui fa créixer i madurar, qui fins i tot dóna força al pagès, és l'Esperit de Crist.

A la Quaresma, cantem aquest salm núm. 125 tenint davant els ulls, al fons, el Misteri Pasqual de Crist, la seva Mort i la seva Resurrecció. És el veritable canvi de «sort» de la humanitat, pel qual totes les llàgrimes es convertiran en rialles i càntics.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Jesús és a popa

El mot *crisi* és un dels més recurrents des de fa una dècada. Algú va dir que de crisi n'hi ha hagut sempre i que aquesta va començar amb Adam i Eva a causa del seu capteniment.

Avui parlem de crisi global. El món se'ns presenta dramàticament convuls. Gràcies a la globalització de la informació, podem accedir de forma immediata a les notícies que ens ho

corroboren: fam, terrorisme, guerres, cursa d'armaments, drogues, ingovernabilitat, manca de feina, malalties, etc. I això vol dir, milers i milers de víctimes i molt de sofriment. Hi ha moments que aquesta realitat se'ns fa especialment present i punyent i tenim la percepció que aquest món nostre s'enfonsa.

Fa més de dos mil anys, al capvespre d'un dia, al llac de Galilea, hi ha-

via Jesús i els deixebles en una barca. «Tot d'una es va aixecar un gran temporal de vent, i les onades es precipitaven dins la barca fins al punt que ja l'omplien. Jesús era a popa, dormint amb el cap sobre el coixí». Els deixebles el despertaren i ell digué a l'aigua: «Silenci! Calla!» i arribà una gran bonança.

En situacions de desconcert en que tot trontolla, en què ens sentim im-

potents, si mirem a la popa del nostre món hi trobarem Jesús dormint. Despertem-lo amb el nostre neguit, com els deixebles: «no et fa res que ens enfonsem?». No ens cansem de demanar i d'esperar que ell faci possible la bonança, malgrat que haguem d'escoltar-li el retret: «per què sou tan covards? Encara no teniu fe?» (Mc 4,35-41).

Concepció Huerta

ECO DE LA PALABRA

Entre la siembra y la cosecha

A la hora de rezar aún no hemos aprendido la lección que nos daban nuestros hermanos israelitas del Antiguo Testamento.

Puesto que la oración es un trato de amistad, aquello que la hace verdadera y eficaz es «estar en sintonía con Dios». Es decir, vivir la empatía con sus sentimientos, su lógica, su manera de pensar y su voluntad. ¿Cómo lograban los israelitas esta sintonía con el corazón de Dios? En la memoria, recordando la historia del propio Pueblo.

En la historia nuestros padres aprendieron eso que se decía entre los creyentes clásicos y se plasmó en forma de refrán: «Dios aprieta, pero no ahoga.»

Este refrán reconoce que el plan de Dios sobre nosotros puede incluir momentos de aperturas. Es decir, que en su Providencia tienen cabida las lágrimas y los lamentos. Y eso no nos ha de escandalizar, aunque de momento no adivinemos el motivo por el que Dios permite el sufrimiento.

Pero sí que es cierto que en su Providencia entran también las risas y los cantares. El desierto del Negueb en Palestina, como el de Atacama en Chile y otros, son desiertos reales, en los que apenas hay vida. Pero alguna vez, bajo los efectos de una cierta humedad, florecen, ofreciendo un panorama bellissimo. Es como las risas y los cantares de la tierra.

«Cuando el Señor cambió la suerte de Sión, nos parecía soñar: la boca se nos llenaba de risas, la lengua de cantares... Renueva nuestra vida, Señor, como la lluvia renueva la estepa del Negueb.»

La verdad es que, al conocer de cerca el sufrimiento humano, deseáramos ardientemente cantar este salmo. La historia nos enseña que Dios puede cambiar sorpresivamente la suerte de tantos que sufren, sean responsables del propio sufrimiento o sean víctimas de acciones ajenas. Y esto justifica nuestra oración incesante.

Pero este salmo, rezado desde la palabra y la vida de Cristo, canta una verdad más profunda. Expresa la lógica, el misterio del corazón de Dios. De hecho los cristianos no podemos orarlo sin que resuenen en nuestro interior las Bienaventuranzas.

El salmo dice:

«Los que sembraban con lágrimas en los ojos, cantan de alegría en la siega.»

Los misericordiosos, los pobres de espíritu, los que sufren, los que trabajan por la paz, los que lloran, los perseguidos por causa de la justicia, están sembrando la vida. Bien entendido que, como dice san Pablo, quien hace crecer y madurar, quien incluso da fuerza al labrador, es el Espíritu de Cristo.

En Cuaresma, cantamos este Salmo n.º 125 teniendo ante los ojos, al fondo, el Misterio Pascual de Cristo, su Muerte y su Resurrección. Es el verdadero cambio de «suerte» de la humanidad, por el cual todas las lágrimas se tornaràn en risas y cantares.

† **Agustín Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Nou membre de la Institució Cor Iesu

El passat 27 de febrer, Maria Plana Blázquez, de la Institució Cor Iesu, es va consagrar a Déu amb els vots de castedat, pobresa i obediència, més un quart vot per a viure transmetent als altres l'amor mi-

sericordiós de Déu, ja que aquest darrer és el carisma de la Institució.

La celebració va tenir lloc a la capella de la Casa de l'Església, en una eucaristia presidida pel bisbe Agustí Cortés i concelebra-

da pel P. Josep M. Henríquez Farerras, osb, delegat per a la Vida Consagrada, i Mn. José Antonio Vargas, consiliari de Cor Iesu. Va assistir-hi la directora de Cor Iesu, Elena Caramanzana Rey, i altres cinc membres de la Institució.

Cor Iesu està present a Sant Feliu de Llobregat, a Sant Boi de Llobregat i a Viladecans. Els seus membres viuen en el món, cadascú a casa seva. No es comparteixen els béns, perquè la Institució no té obres ni cases pròpies. Duen una vida normal, sabent que pertanyen totalment a Crist, vivint una profunda relació amb Ell, basada en la pregària, la contemplació, l'Eucaristia i el treball i col·laborant a les parròquies, ajudant els preveres o cuidant malalts.

Maria Plana, a la dreta del bisbe Agustí, amb altres membres de Cor Iesu

Jubileu de parròquies a la Catedral

El diumenge 28 de febrer, una setantena de fidels de les parròquies de Sant Pere, de Monistrol de Montserrat i d'Abdera, van participar en un pelegrinatge de la Misericòrdia a la Catedral de Sant Llorenç.

Van travessar la Porta de la Misericòrdia, van participar en una celebració del perdó i en l'eucaristia de les 19 h, presidida pel bisbe Agustí.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Els pobles

La protecció misericordiosa de Déu per a l'home i la dona, en qualsevol cas, és sempre per a tots dos. No oblidem això! El llenguatge simbòlic de la Bíblia ens diu que abans de fer-los fora del jardí de l'Edèn, Déu va fer per a l'home i per a la dona túniques de pell i els va vestir (cf. Gn 3,21). Aquest gest de tendresa significa que malgrat les conseqüències doloroses del nostre pecat, Déu no vol que ens quedem nus i abandonats al nostre destí de pecadors. Aquesta tendresa divina, aquesta atenció per nosaltres, la veiem encarnada en Jesús de Natzaret, fill de Déu

«nascut d'una dona» (Ga 4,4). I sant Pau també diu: «Crist va morir per nosaltres quan encara érem pecadors» (Rm 5,8). Crist, nat de dona, d'una dona. És la càrria de Déu sobre les nostres ferides, sobre els nostres errors, sobre els nostres pecats. Però Déu ens estima tal com som i ens vol fer anar endavant amb aquest projecte, i la dona és la més forta que porta endavant aquest projecte.

La promesa que Déu fa a l'home i a la dona a l'inici de la història inclou tots els éssers humans, fins a la fi de la història. Si tenim prou fe, les famílies dels pobles

de la terra es retrobaran amb aquesta benedicció. En tot cas, qualsevol persona que es deixi portar per aquesta visió, sigui del poble que sigui, de la nació o religió a la qual pertanyi, que es posi en camí amb nosaltres, serà el nostre germà i la nostra germana, sense fer proselitisme. Caminem junts sota aquesta benedicció i sota el propòsit de Déu de fer-nos a tots germans en la vida en un món que continua endavant i que neix de la família, de la unió de l'home i la dona.

(Dimecres, 16 de setembre de 2015.)

Recés de Quaresma per als agents de Càritas

El dijous 17 de març, de les 10 a les 14 h, a la Casa Noviciat de Pallejà (Religioses franciscanes de la Mare del Diví Pastor), Mn. Anton Roca, consiliari de Càritas Diocesana, transmetrà els punts de reflexió i el bisbe Agustí Cortés celebrarà l'eucaristia de cloenda. Aques-

ta iniciativa prové d'un suggeriment als bisbes diocesans del Pontifici Consell Cor Unum, que té la tasca d'orientar i coordinar les organitzacions i les iniciatives de caritat de l'Església: realitzar en la Quaresma d'aquest Any Jubilar un recés per als agents de Càritas sobre la misericòrdia.

Dia del Seminari

En l'Any Sant de la Misericòrdia, el lema d'enguany és «Enviats a reconciliar».

Aquesta jornada se celebra el dia de St. Josep, 19 de març, i a les diòcesis on no és festiu, el diumenge més proper, però en aquesta ocasió, la celebració s'avança a avui, 13 de març, per a no coincidir amb el Diumenge de Rams, que seria el més proper.

En aquest Dia del Seminari podem oferir la nostra aportació a la col·lecta per fer front a la formació dels nostres seminaristes (sis en l'actualitat) i també la nostra pregària pels preveres, agraint a Déu pel do del seu sacerdoti i per fer-los instruments de la seva misericòrdia i del seu perdó.

Demaneu també per les vocacions sacerdotals, fent nostre el mandat de Jesús de demanar a l'amo dels sembrats que enviï segadors (cf. Lc 10,2), testimonis misericordiosos de l'amor de Déu.

Trobada General dels EMD

El dissabte 9 d'abril tindrà lloc a l'Escola Pia de Terrassa la Trobada General dels Equips de la Mare de Déu de Catalunya i Menorca. Els Equips són un moviment de matrimonis cristians que vol ajudar les parelles a viure amb profunditat el seu sagrament i créixer en

la fe. El lema de la Trobada és: «No passem de llarg. Compromesos!». S'aprofundirà el compromís des de moltes perspectives, en diversos tallers, i amb la ponència del bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull. Per a més informació i inscripcions: secretariat@emd-cm.cat

XII JORNADES DE FORMACIÓ I ESPIRITUALITAT A MONTSERRAT

«El prevere, sagrament de la misericòrdia»

Enguany arriben a la seva dotzena edició les Jornades de formació i espiritualitat a Montserrat per a preveres i diaques. S'han celebrat del 29 de febrer al 2 de març, amb la participació de 31 preveres i un diaca amb estada completa i fins a 51 participants en total que s'han fet presents saltuàriament.

El primer dia va consistir a la jornada de recés de Quaresma per al clergat, que en lloc de celebrar-se a Vilafranca del Penedès, va quedar emmarcada dins les Jornades a Montserrat. La reflexió d'aquest dia va anar a càrrec del rector del santuari i delegat diocesà, P. Joan M. Mayol. Les ponències de matí i tarda del dia

P. Joan M. Mayol

Mons. Taltavull

P. Josep Roca

1 de març les va exposar el bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull, mentre que la del dia de cloenda la va realitzar el P. Josep Roca, SF, un dels tres capellans de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat enviats com a «missioners de la misericòrdia» pel papa Francesc.

Els clergues presents també van tenir ocasió de participar en un moment de col·loqui amb el pare abat, Josep Maria Soler, al vespre del primer dia, mentre que el dia 1 després de sopar el bisbe Agustí va comunicar als assistents algunes notícies i van compartir plegats un moment de diàleg sobre la realitat de la diòcesi.

L'estada al monestir de Montserrat es va completar amb els moments de la litúrgia compartits amb la comunitat benedictina.

L'estada al monestir de Montserrat es va completar amb els moments de la litúrgia compartits amb la comunitat benedictina.

AGENDA

A la Catedral de Sant Llorenç:

- **Concert de Setmana Santa.** Dissabte 19 de març, a les 18.30 h. *Stabat Mater*, del compositor gal·lès K. Jenkins, una peça mestra del s. xx. A càrrec de la coral Sant Esteve, el Cor Jove d'Olesa, Jove Orquestra de Montserrat. Entrada: 10 €.
- **Diumenge de Rams.** El diumenge 20 de març s'inicia la Setmana Santa. La benedicció dels rams serà a les 12 h a la Plaça de la Vila i després l'eucaristia presidida pel bisbe Agustí.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o bé, més breu: 13,41c-62) / SI 22 / Jo 8,12-20]. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, verge.

15. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / SI 101 / Jo 8,21-30]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Dimecres [Dn 3,14-20. 91.92.95 / SI Dn 3,52-56 / Jo 8,31-

42]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, màrtirs (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, verge.

17. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / SI 104 / Jo 8,51-59]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / SI 17 / Jo 10,31-42]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església; sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. □ Dissabte [2S 7,4-5a.12-14a.16 / SI 88 / Rm 4,13.16-18. 22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Solemnitat de Sant Josep, espòs de la Verge Maria, nazarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

20. ■ Diumenge vinent, de Rams o de la Passió del Senyor (lit. hores: 2a setm.) [Is 50,4-7 / SI 21 / Fl 2,6-11 / Lc 22,14-23,56 (o bé, més breu: 23,1-49)]. Sant Ambròs de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

Diümenge V de Quaresma

COMENTARI

Qui no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres

Per a Israel és bàsic l'agraïment a Déu que *obrí enmig del mar un camí i féu que els guerrers fornits d'Egipte caigueren tots*. Però sense dur a la nostàlgia: *No recordeu més els temps passats. Estic a punt de fer una cosa nova: no us adoneu?*

L'ancoratge en les meravelles de l'èxode no es pot perdre, però el punt de mira ve reenfocat cap a *la cosa nova que ja comença a néixer*.

Definitivament *la cosa nova serà experimentar el poder de la resurrecció de Crist, compartint la seva Passió*.

Pau confessa que *tots els avantatges que pogués tenir els considera desavantatjosos comparats amb el valor que té conèixer Jesucrist*.

Notant que la identitat cristiana es caracteritza no tant per *haver obtingut la plenitud* sinó per *córrer cap a la meta amb l'esperança d'apoderar-se'n*.

L'estil i la temàtica de l'episodi de la dona adúltera (interrompent el diàleg entre guardes del Temple i autoritats jueves) són del tot llucans.

Els acusadors de *la dona sorpresa en adulteri* manipulen el text bíblic que diu: *«Tant l'adúlter com l'adúltera seran condemnats a mort» (Lv 20,10; Dt 22,22a)*.

Per entendre bé la norma, a més del caràcter pedagògic-progressiu de les lleis de l'A.T., cal recordar l'exhortació fonamental a *«extirpar d'Israel la maldat» (Dt 22,22b)*.

Jesús és posat en un parany: ha de triar entre ser fidel a la Llei de Déu expressada en textos bíblics coneguts o ser fidel al seu estil d'apropament misericordiós als pecadors.

Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra: així dóna als acusadors oportunitat de reflexionar-hi.

Després proclama el gran criteri: *Qui no tingui cap pecat, que comenci a tirar pedres*.

Resultat: *Quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrera l'altre començant pels més vells*.

Llavors *Jesús diu: «Tampoc jo no et condemno. Ves-te'n i d'ara endavant no pequis més»*. És a dir: Perdonant generosament i exhortant amb amor a no pecar més.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,16-21)

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui féu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abundin els rius en la solitud perquè begui el meu poble, que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meua lloança.»

▶ Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho creïem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: / «És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells.» / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor. / Com l'aigua renova l'estepa del Nàgueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,8-14)

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he vingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo escòria a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols sóc just gràcies a una justícia meua guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que Déu dóna als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrere i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 8,1-11)

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn, i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint amb la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.» Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrera l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «On són? Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor.» Jesús digué: «Tampoc jo et condemno. Ves-te'n, i d'ara endavant no pequis més.»

▶ Lectura del llibre del profeta Isaïes (Is 43,16-21)

Así dice el Señor, que abrió camino en el mar y senda en las aguas impetuosas; que sacó a batalla carros y caballos, tropa con sus valientes: caían para no levantarse, se apagaron como mecha que se extingue. No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino por el desierto ríos en el yermo; me glorificarán las bestias del campo, chacales y avestruces, porque ofreceré agua en el desierto, ríos en el yermo, para apagar la sed de mi pueblo, de mi escogido, el pueblo que yo formé, para que proclamara mi alabanza.

▶ Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

Quando el Señor cambió la suerte de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos.» / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Que el Señor cambie nuestra suerte, / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 3,8-14)

Hermanos: Todo lo estimo pérdida, comparado con la excelencia del conocimiento de Cristo Jesús, mi Señor. Por él lo perdí todo, y todo lo estimo basura con tal de ganar a Cristo y existir en él, no con una justicia mía —la de la ley—, sino con la que viene de la fe de Cristo, la justicia que viene de Dios y se apoya en la fe. Para conocerlo a él, y la fuerza de su resurrección, y la comunión con sus padecimientos, muriendo su misma muerte, para llegar un día a la resurrección de entre los muertos. No es que ya haya conseguido el premio, o que ya esté en la meta: yo sigo corriendo. Y aunque poseo el premio, porque Cristo Jesús me lo ha entregado, hermanos, yo a mí mismo me considero como si aún no hubiera conseguido el premio. Sólo busco una cosa: olvidándome de lo que queda atrás y lanzándome hacia lo que está por delante, corro hacia la meta, para ganar el premio, al que Dios desde arriba llama en Cristo Jesús.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 8,1-11)

En aquel tiempo, Jesús se retiró al monte de los Olivos. Al amanecer se presentó de nuevo en el templo y todo el pueblo acudía a él, y, sentándose, les enseñaba. Los letrados y los fariseos le traen una mujer sorprendida en adulterio, y, colocándola en medio, le dijeron: —Maestro, esta mujer ha sido sorprendida en flagrante adulterio. La ley de Moisés nos manda apedrear a las adúlteras: tú, ¿qué dices? Le preguntaban esto para comprometerlo y poder acusarlo. Pero Jesús, inclinándose, escribía con el dedo en el suelo.

Como insistían en preguntarle, se incorporó y les dijo: —El que esté sin pecado, que le tire la primera piedra. E inclinándose otra vez, siguió escribiendo. Ellos, al oírlo, se fueron escabullendo uno a uno, empezando por los más viejos, hasta el último. Y quedó sólo Jesús, y la mujer en medio, de pie. Jesús se incorporó y le preguntó: —Mujer, ¿dónde están tus acusadores?, ¿ninguno te ha condenado? Ella contestó: —Ninguno, Señor. Jesús dijo: —Tampoco yo te condeno. Anda, y en adelante no peques más.